

Paulus og læren om opprykkelsen:

Denne læresetningen var «Ferskvare» og er derfor ikke lenger gyldig som sådan. Av Jan Lilleby

Denne artikkel er skrevet for å poengtere viktige bibelsannheter som jeg ønsker å føye sammen med en artikkel jeg allerede tidligere la ut her på nettsiden, og som har tittel «Skal den kristne menighet rykkes opp til Himmelen i skyer og møte Jesus i luften?»

Dette vil derfor overlappe den litt i selve omtalen om emnet.

Da Paulus skrev sine epistler, og da spesielt de han skrev i det tidsrom som Apostelgjerningene beskriver, år 32 – 62 e. Kr., var all hans lære og undervisning sentrert rundt løftet om at Jesus skulle komme tilbake til Israel i apostlenes levetid, forutsatt at nasjonen først hadde omvendt seg til Jesus Kristus som deres Messias. (Se gjerne min artikkel om Peters tale og Husvalelsens tider). I dette tidsrom var dessuten all lære fra apostlenes side, basert på at det ble derved tilbudt en *Ny Pakt til Israel*.

Paulus bemerker dette tydelig i Hebr. 8 og 9. kapitler, se Hebr. 9, 15 eksempelvis. Denne nye pakten ble introdusert av Jesus i nattverdsmåltidet, Luk. 22, 19-20. Via nevnte vers fra Hebr. 9 ser vi derved at denne nye pakten var den samme pakt lovt av Gud til Israel ved Jeremias. (Jer. 31, 31-34).

I hele tiden med apostlene, beskrevet i Apostelgjerningenes tidsrom år 32-62 – fantes ikke det vi nå forstår som *menigheten*, og ei heller var ennå ikke det frie nådeevangeliet blitt åpenbart for verden. Apostlene forkynte kun det vi kan kalle for «Evangeliet om Guds Kongerike – Tusenårsriket» (se Dan. 2, 44).

Gud holdt altså på med en *privat dialog* med sitt eiendomsfolk Israel, der det var om å gjøre at hele Israel måtte omvende seg til Kristus og ta vandåpen (Apg. 2 og 3). Apostelgjerningene begynner med å vise at Jesus lærte disiplene å forkynte om Guds Kongerike (Tusenårsriket med Jesus som kongen) Apg. 1, 3 - og avsluttes i Apg. 28, 31 med å vise oss Paulus der han ennå (år 62) prøvde å overbevise de jødiske lederne i Rom om Guds Kongerike som skulle bli opprettet ved Jesu gjenkomst.

Fremdeles var det altså bare den *private* pågående dialogen mellom Israel og Gud som gjaldt. Menigheten eksisterte ikke ennå. Den ble ikke etablert før Paulus fikk åpenbart det han kaller «Hemmeligheten» i Ef. 3, 1-9 i ettertid av at Apostelgjerningene var avsluttet. Menigheten

kom til idet Israel (se Apg. 28, 27) ble avsatt som en nasjon for Gud og derved måtte□□ anses å være frafalt fra Gud. Å nekte å omvende seg til Jesus som nasjon, er det samme som å falle fra Gud.

Opprykkelsen nevnt i 1. Tess. 4, 14-18

«For så sant vi tror at Jesus døde og oppstod, så skal Gud ved Jesus også føre dem som er sovnet inn, sammen med ham. 15: For dette sier vi dere med et ord av Herren: Vi som lever og blir tilbake inntil Herren kommer, skal aldeles ikke komme i forveien for dem som er sovnet inn. 16: For Herren selv skal komme ned fra himmelen med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først oppstå. 17: Deretter skal vi som lever, som er blitt tilbake, sammen med dem rykkes opp i skyer, opp i luften, for å møte Herren. Og så skal vi for alltid være sammen med Herren. 18: Trøst da hverandre med disse ord.»

Paulus sin bruk av uttrykkene «Vi» og «Dere» og «De døde i Kristus» og «Dem» og «Hverandre» er kun i betydningen av at det er nasjonen Israels Kristus-troende individer. Dette er ikke «Troende kristne i hele verden» - slik vi i vår tid ville ta det.

Paulus skrev og talte□□ eksklusivt til Israels troende□□ (i Galaterbrevet kalte han slike for «Guds Israel»).

Men i tiden etter Israels fall, da Paulus skrev Efeserbrevet og Kolosserbrevet, □□□□ i hvilke□□ han etablerer/åpenbarer menighetens tid, - da var det ikke lenger□□ noe tilbud til Israel om å få Kongeriket på jord. Det var utsatt til en fjern framtid, og apostlene sluttet helt å tale om det. Det ble i stedet framsatt et□□ internasjonalt fritt nådeevangelium for alle mennesker på jord. Israel var nå bare å regne som én nasjon blant alle andre nasjoner og satt likt. Ef. 2, 14-15.□□

Så vi kan allerede konkludere her: Læren om at troende skulle bli opprykket opp i skyer og møte Jesus ved hans gjenkomst (sammen med de døde som nettopp var blitt oppvakt fra gravene) var aldri talt til oss, menigheten, vi som er under den frie nåde og ikke er slike som skal tas inn i det framtidige Tusenårsriket.

Vi ser jo også i de to nevnte brevene at Paulus der brukte uttrykket fra gresk:□□ *Epiuranos*.□□ Oversatt: Himlene over alle himler. Dette er menighetens frelseshåp, og ikke det jordiske lovte kongeriket for Israel.

Den såkalte læresetningen om en□□ opprykkelse av troende, har intet å gjøre med oss troende i menighetens tidshusholdning.

Denne intervensjon som skulle utføres av Gud ved Jesu gjenkomst (gresk:□□ *Parousia*) var noe som Paulus beskrev i denne orden:

Først□□ skulle de døde som hadde levd under apostlenes forkynnelse før de døde, bli vakt tilbake til livet og oppstå fra gravene her på jord. Altså i Israel eller/og i de distrikter der slike troende var gravlagt.

Deretter (se vers 17) skulle apostlene og deres troende forsamlinger bli øyeblikkelig rykket opp (løftet opp) i luften i skyer for å møte Herren. Det må forstås som at de møter Herren i luften.

I dette scenariet må vi lese inn følgende: Paulus skrev ikke at de troende skulle møte Herren i luften...og deretter tas opp i det himmelske (epiuranos) – nei, de skulle møte Jesus i luften for derfra straks føres ned og lande i Israel, det vil si Jerusalem. Profeten sier jo at på den dag skal Jesu føtter stå på Oljeberget og det skal dele seg og bli en dyp kløft der mv. (Sak. 14, 4-5).

Det er snakk om «Ferskvare» lære: Paulus talte og skrev om de troendes frelse i lys av Jesu immanente komme i deres levetid. Det hadde en tidsfrist for innfrielse. Denne tidsfristen er ekvivalent med de tretti år skrevet ned i Apostelgjerningenes historikk. En tid som endte med Israels fall, og ikke dets frelse!

Den nevnte opprykkelsen av troende jøder og deres proselytter i 1. Tess. 4, 14-18 har ingen relevans etter at Israel falt.

Tanken om at de skulle møte Herren i luften, overnaturlig, ved hans komme fra himmelen ble av Paulus også omtalt som «...vår samling hos ham...» - 2. Tess. 2, 1:

«Vi ber dere, brødre, når det gjelder vår Herre Jesu Kristi komme og vår samling hos ham...».

Og så legger Paulus ut om at en lovløs forfører kommer (Antikrist) før Israel vil få sitt kongerike på jord ved Jesu gjenkomst!

Antikrist er ennå ikke kommet til Israel, men allikevel – etter nesten 2000 år siden Paulus skrev dette i år 54-55 e. Kr. – så lå det i apostelens tanker at også dette skulle skje i deres samtid.

Men bare frafallet (vers 3) fant sted, Israels fall fra Gud. Dette fallet endret alt.

Israel ble ødelagt av den grunn, og det skjedde 10. september år 70 e. Kr. Ingen Antikrist kom umiddelbart etter frafallet. Dette gjenstår...men det er nok ikke så langt unna dersom du spør meg. Israel som nasjon i dag, er en plattform for den kommende Antikrist, uten tvil. Før selve Kristus kommer tilbake, så står det fram en motstander av Kristus, av Paulus kalt for den lovløse. Dette er Antikrist.

Leser vi i Åp. 20, 4 viser dette at martyrene som ble drept av Antikrist i den store trengselstiden i Israel, ble oppvakt fra de døde og satt sammen med Kristus for å regjere i Kongeriket ved hans side, i tusen år:

«Jeg (Johannes) så troner, og de satte seg på dem, og det ble gitt dem makt til å holde dom. Og jeg så deres sjeler som var blitt halshogd for Jesu vitnesbyrd skyld og for Guds ords skyld, og de som ikke hadde tilbedt dyret eller dets bilde, og som ikke hadde tatt merket på sin panne eller hånd (ref. Åp. 13ff). Og de ble levende og hersket sammen med Kristus i tusen år.»

Opprinnelig var det de tolv disipler som var lovt å skulle få sitte ved Jesu side som dommere i Israel i det framtidige Kongeriket i Israel. Jesus sa følgende, i Matt. 19, 28: «...sannelig sier jeg dere: I gjenfødselen – når Menneskesønnen sitter på sin herlighets trone – da skal også dere som har fulgt meg, sitte på tolv troner og dømme Israels tolv stammer.»

Men også dette var – i likhet med det Paulus senere lærte ut om oppstandelse og opprykkelse av de troende – «Ferskvare». Det hadde samme tidsramme som gjaldt Paulus, slik han ses i Apostelgjerningene: Det var kun gyldig dersom Jesus kom tilbake i deres levetid. Altså: Peter og de elleve måtte ha vært i live i Israel ved Jesu gjenkomst, dersom løftet om å regjere/styre/dømme sammen med Herren skulle kunne oppfylles. Eventuelt om de alle var døde – mens det var den tiden som beskrives i Apostelgjerningene – så ville de vært blant de døde som skulle bli oppvekket ved Jesu komme, og kunne da bli satt på de lovte tolv troner for å dømme/styre Israels tolv stammer.

Dette ble helt forandret ved at Israel frafalt Gud i år 62, da Paulus var i Rom.

Ennå er ikke Jesus kommet tilbake fra himmelen. Peter og de elleve er døde, ja, alle apostlene og deres menigheter er døde for lenge, lenge, siden. De døde alle som troende under den nye åpenbaringen/tidshusholdningen gitt ved Paulus og beskrevet i Ef. 3, 1-9 særlig. Peter vil ikke bli satt til å styre i Tusenårsriket sammen med de elleve, for «Bruksdatoen» er helt utgått.

Nei, det er disse i Åp. 20, 4 nettopp nevnt ovenfor, som blir Jesu medregenter og regjering/byråkrater/embedsfolk i det kongeriket som Israel blir ved Jesu gjenkomst. Og disse er martyrer som ble henrettet av Antikrist i Den store Trengsel i Israel, fordi de nektet å ta på seg dyrets logo i panne eller i hånden...sier teksten. Disse er også i et større antall enn de tolv disipler på Jesu tid. De er de 144 000 utvalgte tjenere som ses i Åp. 7 og 14 kapitler. De er tolv tusen fra hver stamme, slik det står i Åp. 7. Jeg har forstått dette slik, at det er da åpent for Herren hvorvidt han velger ut alle 144 000 som medregenter, eller om han velger ut tolv av de 144 000 til slike stillinger. Det vil vise seg når Kongeriket har blitt etablert.

Når det så behager Herren å vekke avdøde troende tilbake til livet, i det Den store Trengsel er slutt, så er dette døde troende som ikke har ligget lenge i gravene. De falt som ofre for Guds fiende, Antikrist og hans medsammensvorne.

Og intet i hele Åpenbaringsboken har noe som helst å gjøre med oss, menigheten, «Ett nytt Menneske» - som Paulus kalte oss. Det har bare å gjøre med Guds gjenreisning av et nytt Israel, og som vil være helt Kristus-tro og tjene Jesus Kristus som et hellig kongelig presteskap i Tusenårsriket. Se 2. Mos. 19, 5-6 og Herrens tale til Israel om at de skal være hans eiendomsfolk og et kongerike av prester.

Vi finner *ikke læresetningen om opprykkelsen* av troende i Åpenbaringsboken. Men vi finner en opprykkelse av de to profetene i Åp. 11, som hadde ligget døde på gaten i Jerusalem i tre dager (Åp. 11, 7-12).

For undertegnede ser det faktisk ut som at læren om en opprykkelse av troende IKKE har gyldighet utover den tiden da apostlene virket, og Paulus var den siste av disse. Og i tillegg så var en slik opprykkelse bare lovt det troende Israel.

Opprykkelsen av troende sammen med gjenopplivede døde troende i et overnaturlig inngrep fra Gud, var bare å regne som «Ferskvare». Dette har ingen relevans lenger overhodet.

Kol. 3, 1-4 taler om at vi, den troende kristne menighet ut fra den åpenbaring som var Paulus gitt for oss, skal bli åpenbart i det himmelske med og av Kristus.

Det vil ikke være snakk om at noen skal tas opp (vertikalt) – ei heller horisontalt. Men vi tas rett inn i det himmelske (en overjordisk dimensjon) når dagen er kommet, en helt overnaturlig intervensjon utført av Gud og Den Hellige Ånd – det lar seg ikke beskrive utover det Paulus alt har skrevet om dette.

Ef. 4, 30 sier: «Og gjør ikke Guds Hellige Ånd sorg, han som dere har fått som segl (billett) TIL FORLØSNINGENS DAG.» Det kommer en **spesiell dag** for menigheten – vi blir forløst fra det jordiske liv, og tas rett inn i den himmelske dimensjon ved Guds overnaturlige inngrep og kraft. For å oppleve denne forløsningens dag nevnt av Paulus, så er den ikke betinget av at den troende først må gå i døden. Når dagen kommer, så tas både de levende troende inn i himmelen, og samtidig vekkes de døde troende opp – i det himmelske.

De troende som i tiden siden nådeevangeliet ble til, er døde, de vekkes ikke opp fra gravene her på jord, nei, de vekkes opp i det himmelske hos Gud. Jeg sier dette to ganger – så la dette feste seg i din bevissthet.

Selv om vi allerede er gitt all himmelsk velsignelse, slik det står, så skal vi være klar over at det kommer snart

én spesiell dag der framme for alle kristne, da vi skal entre det himmelske og dets virkelighet der oppe hos Kristus, som nevnt ovenfor med Ef. 4, 30.

Om dette segl og pant ved Den Hellige Ånd, skrev Paulus også, Ef. 1, 13-14:

«i ham har også dere, da dere kom til troen, fått til innsegl Den Hellige Ånd, som var lovt, - - han som er pantet på vår arv, inntil eiendomsfolkets forløsning, til pris for Guds herlighet.»